

РЕШЕНИЕ

№ 7399

гр. София, 28.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 30.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5291** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на Т. Д. Й. от [населено място] срещу заповед № РД – 11-726/20.06.2012г на Директор на Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място]. Претендира се незаконосъобразност на оспорения акт, като на първо място се прави възражение за нищожност поради липса на компетентност на органа, издал обжалвания акт. Претендират се и допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с неуведомяване на Й. за започналото административно производство; липса на фактически основания за издаването на акта; неправилно описание на фактическата обстановка по спора. По същество, Й. претендира, че издаденото разрешение е следвало да му бъде съобщено, като едва от датата на съобщаването, следва да се брой срок за внасяне на такса. Твърди, че след като не му е съобщено разрешението и необходимостта от заплащане на такса, разрешението не е влязло в сила и не може да се отнема на това основание. Претендира и неточности и неясноти, доколкото в самото разрешение нямало индивидуализация на имота, за който се издава, като в акта, с който се отменя разрешението неправилно било посочено, че се касае за автокъща в имот № 023025. Като се позовава на показанията на разпитаните свидетели, жалбоподателят твърди, че автокъщата е в имот с пл. № 023006, а не в имот пл. № 023025. Прави искане за отмяна на обжалвания акт, както и за пресъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, началник отдел в Дирекция „РПИБС” при Агенция

„Пътна инфраструктура” [населено място] се представлява от юрк. Б., който оспорва жалбата.

СПП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства и след анализ на възраженията на страните, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото не се спори, че на жалбоподателя Т. Й. е издадено разрешение № 564 от 15.07.2011г. от Агенция „Пътна инфраструктура” за специално ползване на пътища чрез експлоатация на търговски крайпътен обект. Разрешението е приложено по преписката, като видно от съдържанието му, същото се издава за крайпътен обект – автокъща с търговска площ от 200 кв.м. и пътни връзки към него, обслужваща зона на път I – 1 километър 162 – 660 в ляво. Разрешението е издадено на основание чл. 18 ал.1 във вр. с чл. 26 ал.3 от ЗП. Жалбоподателят в жалбата си акцентира на това, че в разрешението не е вписан имота, в който е обекта автокъща и този извод се споделя от съдебния състав. АССГ по настоящото дело обаче не осъществява контрол за законосъобразност върху разрешението за специално ползване, а върху заповедта, с която същото се отнема. Административното производство е строго формално. Съдът е сезиран с жалба срещу заповедта, с която се отнема издадено разрешение за специално ползване. В рамките на това производство, съдът не изследва въпросите, свързани със законосъобразното издаване на разрешението и спазване на процедурата по издаване на същото. В случая стои въпроса относно законосъобразността на заповедта, с която същото се отнема, като съдът ще постави на обсъждане само фактите и обстоятелствата, относими към този предмет на спора.

С протоколно решение по протокол № 2424/2011 от 01.09.2011г. Управителният съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” е възложил на дирекция ОППО да изготви пълномощно, с което да упълномощи инж. Г. З. - и.д. директор на Дирекция УПЕПОФБКИ да издава заповедите за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26 ал.1 и ал.2 от ЗП с изключение на чл. 26 ал. 2 т.1 от Закона за пътищата. В изпълнение на това решение, председателят на УС на А. е издал пълномощно /в съответствие с т. 2 от приетото решение/ изх. № П – 63/08.09.2011г, с което е упълномощил инж. Г. З., изпълняващ длъжността директор на дирекция УПЕПОФБКИ в ЦУ на А ПИ да издава заповеди за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26 ал.1 и ал.2 от ЗП с изключение на чл. 26 ал. 2 т.1 от Закона за пътищата.

На 20.06.2012г е издадена оспорената заповед № РД – 11- 726, подписана от инж. Г. З., директор на Дирекция РПИБС. С нея е постановено отнемането на посоченото разрешение № 564 от 15.07.2011г, издадено от А., на основание чл. 26, ал.9 във връзка с чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата и чл. 7, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата, т.7 и т.8 от разрешението за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение № 564/2011г и във връзка с писмо – уведомление вх. № 376/04.06.2012г от главен специалист ПТР към О. – В. за неплатени държавни такси по Тарифата на А. от Т. Й. с приложена справка за размера на неплатената такса към 13.06.2012г за специалното ползване на път чрез експлоатация на ТКО „Автокъща с площ до 200 кв.м. в размер на общо 410.29лв. за времето от 15.07.2011г до 14.09.2011г.

Фактическо основание за издаването на заповедта е отказ да бъде получено

разрешение за специално ползване на път изх. №564/15.07.2011г чрез експлоатация на ТКО и пътни връзки към него и неплащане на дължимите такси по чл. 22, ал. 1 т. 12 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура” за времето от 15.07.2011г до 14.09.2011г.

В обжалваната заповед се цитират Двустранен констативен протокол № 3/14.09. 2011 г. в насока, че автомобилният парк на автокъщата е изместен от имот № 023025 с разрешена пътна връзка с път 1-1 , в съседен имот № 023006, също собственост на Т. Й., но без разрешена пътна връзка с път 1-1, с излаз на 5 / пет / м от асфалтовата настилка на път 1-1 откъм страната на селскостопански път ; както и Писмо-уведомление вх. № 376 / 04.06.2012 г. от главен специалист „ПТР" към О. - В. за неплатени държавни такси по Тарифата на А. от Т. Д. Й. с приложена справка за размера на неплатената такса към 13.06.2012 г. за специалното ползване на път чрез експлоатация на ТКО „Автокъща с площ до 200 кв.м." в размер общо на 410,29 лв / четиристотин и десет лева и двадесет и девет стотинки /, за времето от 15.07.2011 г. до 14.09.2011 г.

В заповедта е включено указание, че същата подлежи на оспорване по реда на АПК. Съдът приема, че не следва да обсъжда събраните от ответника доказателства относно неплатената такса, тъй като изрично в съдебно заседание жалбоподателят заявява, че не е платил същата и не отрича така удостоверения факт в обжалваната заповед касаещ неплащане на таксата. Същият обаче твърди, че не я е заплатил, тъй като не дължи плащането й, поради това, че не е започвал дейност в този имот и не е получавал копие от разрешението.

Жалбоподателят представя доказателства , че на същия е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане № 4/03.10.2012г за неплащане на дължими суми , представляващи такси за издадено в негова полза Разрешение за специално ползване на пътища чрез експлоатация на крайпътен обслужващ обект № 564/15.07.2011г. Същото е обжалвано пред АС [населено място], който съд с решение от 02.08.2013г по адм.д. № 178/2013г е отменил акта за сумата над 438.70лв, като в мотивите на решението на съда е прието, че на Й. е издадено соченото разрешение, като независимо, че същото не е връчено на жалбоподателя, разрешението е произвело своето действие от датата на издаването си, от която дата се дължи и такса съобразно чл. 12 ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата. В решението си съдът е установявал дължимия размер такса и лихви, но този спор не касае настоящото производство, поради което и настоящият съдебен състав е отказал спиране на делото до произнасяне на съда с окончателно решение с предмет обжалвания акт за установяване на публични вземания.

В хода на съдебното производство са разпитани четирима свидетели за установяване на факти, касаещи реалното ползване на имот № 023025. Всички свидетели еднопосочно установяват, че на път I -1 жалбоподателят има собствени два съседни имота, един от които е процесния. В същия е поставена постройка. Всички свидетели еднопосочно заявяват, че между двата имота няма вътрешна трайна ограда, като по част от границата има въжена преграда. Въпреки нюансите в показанията на свидетелите, никой от тях не установява в имот 023025 да са били разположени автомобили към процесния период след датата на издаване на разрешението.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Оспорването е допустимо, като направено от активно процесуално

легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав. Физическото лице, на което се отнема издаденото разрешение, е активно процесуално легитимирано да оспорва заповедта, с която се отнема предоставеното разрешение за ползване. Актът има характер на индивидуален административен акт, с който се засягат права и законни интереси на лицето. По делото няма данни на коя дата актът е връчен на жалбоподателя.

При извършена служебна проверка за валидност на оспорения акт, съдът приема следното: Процесното разрешение касае специалното ползване на републикански път и доколкото издаването му е в правомощие на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – чл. 26, ал. 3 от ЗП, то отнемането му, доколкото в закона не е предвидено друго, е в правомощията на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията. С оглед на това и установеното по делото, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – от длъжностно лице от агенцията, надлежно упълномощено за това от УС на А. Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма – писмена, съдържа необходимите по закон реквизити, подписана от органа – издател и изведена през деловодната система на администрацията при органа издател. Едно от основните възражения на жалбоподателя касае това, че разрешението е подписано от директор на Дирекция УПЕПОФБКИ, а заповедта, с която разрешението се отнема е подписана от директор на Дирекция РПИБС, поради което се претендира и нищожност на акта. Съдът извърши подробен анализ в тази насока и приема възражението за неоснователно. Видно от Правилника за структурата, дейността и организацията на Агенция „Пътна инфраструктура”, двете дирекции са различни в рамките на създадената Агенция. В случая обаче никъде в ЗП не е посочено, че разрешението за специално ползване на републикански път се издава или отнема с акт на длъжностно лице от точно определена Дирекция към Агенцията. Единствено в чл. 26 ал.3 от ЗП се сочи компетентност на Управителния съвет на Агенцията, като УС може да упълномощи длъжностно лице от Агенцията, без да се посочва, че това следва да бъде длъжностно лице на определена дирекция. В тази насока, в случая има решение на УС, както и пълномощно, с което се упълномощава Г. З. като длъжностно лице в Агенцията да подписва актове с посоченото правно основание. Според съда, не влияе върху валидността на издадената заповед това, че към датата на упълномощаването Г. З. е бил на длъжност директор на една дирекция в рамките на Агенцията, а към датата на издаване на акта е бил директор на друга дирекция в рамките на същата Агенция. Изискването на чл. 26 ал.3 от ЗП е упълномощеното лице да е длъжностно лице в Агенцията – за републикански пътища, и според съда, това изискване е изпълнено.

Съдът не констатира при издаване на оспорваната заповед да са допуснати съществени процесуални нарушения, основания за отмяна на оспорената заповед. АССГ в настоящия съдебен състав не приема възражението на жалбоподателя, че актът не е мотивиран. Същият съдържа фактически основания за издаването му – отказ да бъде получено издаденото разрешение и неплащане на дължимата такса по чл. 22 ал.1 т.12 от Тарифата на таксите, които се събират от А. за времето от 15.07.2011г до 14.09.2011г. Конкретни фактически основания, свързани с издаване на оспорения акт се съдържат и в административната преписка по издадената заповед и са свързани

с ангажирани писмени доказателства за дължимост и неплащане на сочената такса. От своя страна, жалбоподателят не отрича, че не е платил таксата, а твърди, че не я дължи. По отношение възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за началото на производството по издаване на тази заповед, съдът приема следното: Производството по издаване на обжалваната заповед не включва точно определени елементи на процедура. Дори и да се приложат общите правила за издаване на административни актове по АПК, то в случая не се касае за съществено процесуално нарушение, доколкото Й. може да се защити срещу така издадения акт с подаване на жалбата срещу същия в съда, като правото му на възражения в хода на административното производство не се преклудират и могат да се заявят и в хода на съдебното производство.

По отношение правилното прилагане на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 26, ал. 9 от Закона за пътищата (ЗП) – в редакцията ѝ към датата на издаване на оспорвания акт, предвижда, че разрешенията за експлоатация на рекламни съоръжения се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях и/или при неспазване на изискванията за извършване на съответната дейност, определени в наредбата по чл. 18, ал. 5. Паралелно на тази уредба, в издадената заповед се цитира чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата, където е предвидено, че при забавяне на плащането на дължимите годишни такси и продължаващо ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя отнема издаденото разрешение. Като правно основание за издаване на обжалвания акт са посочени и т. 7 и т.8 от издаденото разрешение, които са свързани с връчване на издаденото разрешение и заплащане на дължимите такси.

Касае се за акт, с който се засягат права и интереси на заявителя, поради което приложимите правни норми не следва да се тълкуват разширително. Чл. 26 ал.9 от ЗП дава общото правомощие на Агенцията да отнема издадените разрешения при констатирани нарушения - неспазване на условията, предвидени в тях, и/или при неспазване на изискванията за извършване на съответната дейност, определени в наредбата по чл. 18, ал. 5. Според съда, не е достатъчно позоваването на тази разпоредба, за да се направи извод, за наличие на основание на отнемане на издаденото разрешение. Следва да се посочи и кое условие на разрешението не е спазено или кое изискване за извършване на съответната дейност, определено в наредбата по чл. 18, ал. 5 е нарушено. В случая препратката е към чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата, както и към т. 7 и т. 8 от издаденото разрешение.

Съдът цитира разпоредбата на чл. 57 ал.4 т.3 от ЗП и съгласно същата: При извършване на дейности, определени от този закон като специално ползване на пътищата без разрешение на собственика на пътя или на администрацията, управляваща пътя, както и при неплащане на дължимите такси, се налагат следните санкции: т. 3 - при забавяне плащането на дължимите годишни такси по [чл. 18, ал. 3](#) и продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя, отнема издаденото разрешение и за сметка на нарушителя прекъсва достъпа до обекта или демонтира съответното рекламно или друго съоръжение.

Според съда т.7 от разрешението не може да се приеме като основание за издаване на оспорвания акт, тъй като тя касае задължение на администрацията да връчи разрешението след заплащане на таксата. В случая и двете страни не спорят, че таксата не е заплатена, поради което и разрешението не е връчено на Й.. т. 8 от

разрешението говори за отнемане на разрешението при незаплащане на дължимата такса за предходната година. Същата точка поставя въпроса за дължимост на таксата, която се оспорва от жалбоподателя. С процесната заповед ответникът претендира неплащане на таксата за два месеца, тъй като на 14.09.2011г между страните има подписан двустранен протокол, според който специално използване на пътя в имот 023025 не се осъществява.

Според съда в случая следва да се поставят на обсъждане фактическите елементи на чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата:

Тази разпоредба предвижда два елемента на ФС:

- забавено плащане на дължимата такса и - продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя.

По отношение на първия елемент от ФС : В случая ответникът и жалбоподателят сочат, че плащане за тези месеци няма. Съгласно практиката на ВАС: решение № 13358/25.10.2012г на ВАС по адм.д. № 8538/2012г: „...Евентуалният облигационен спор относно размера на дължимото вземане ... няма отношение към правото на административния орган да прекрати действието на издаденото разрешение поради неизпълнение на нормативноустановените предпоставки за осъществяване на разрешената дейност.” Ето защо АССГ приема за неотносим спора относно размера на вземането.

От друга страна обаче стои въпроса за дължимостта на тези вноски. В случая от страните не се спори, че по т. 5 от разрешението между страните е подписан двустранен протокол, като лицето считано от 14.09.2011г е уведомило администрацията за прекратяване на експлоатацията на обекта. В този случай изрично е и в текста на самото разрешение е посочено, че такса не се дължи за целия период на разрешението, от което се прави извод, че такава се дължи за срока от издаване на разрешението до уведомяването от страна на лицето и подписването на двустранен протокол с администрацията на агенцията. Издаденото разрешение е позитивен акт за жалбоподателя, издаден по негово искане и същият произвежда действие от датата на издаването му. Ето защо съдът приема, че таксите, определени по силата на цитираната Наредба и дължими в сроковете по същата наредба, следва да се заплащат от датата на издаване на акта. Като в случая таксите се дължат до датата на съставяне на посочения двустранен протокол по т. 5 от разрешението.

Чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП обаче въвежда и друг елемент от фактическия състав, а именно: **и** продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя. Съдът цитира съдебна практика на ВАС, според която: Съгласно тази правна норма издаденото разрешение за специално ползване на пътя се отнема при кумулативното наличие на две предпоставки: забавено плащане на дължимите годишни такси по чл. 18, ал. 3 **и** продължаващо извършване на разрешеното специално ползване. /Решение № 6432 от 8.05.2012 г. на ВАС по адм. д. № 7768/2011 г., VII о., докладчик съдията С. Я. и мн. др/. По отношение продължаващото извършване на разрешеното специално ползване: С констативен протокол от 14.09.2011г страните са се споразумели, че автокъща в имот № 023025 е прекратила своята дейност. При извършената проверка на място е установено преместването на „автокъщата” /намиращите се на място автомобили/ в другия съседен имот. По делото не е ясно дали за ползването на автокъщата в имот № 023006, представляващ съседен имот, е издадено или въобще необходимо разрешение за специално ползване. Това обаче не е предмет на настоящото производство. Съдът приема, че доколкото страните са постигнали

споразумение за прекратяване на дейността в автокъщата в имот 023025, издадената заповед за отнемане на разрешението на основание чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП се явява незаконосъобразно поради липсата на предпоставките по втория елемент от ФС на този текст. Няма данни по делото да се касае за продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя. Напротив, представени са писмени доказателства за прекратяване на дейността към 14.09.2011г, поради което и съдът приема, че органът неправомерно е упражнил своите правомощия.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон, липса на кумулативен елемент от ФС, визиран в постановения акт.

Жалбоподателят претендира разноски по делото в размер на внесена държавна такса от 10.00лв, която следва да му се присъди.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Д. Й. от [населено място] заповед № РД – 11-726/20.06.2012г на Директор на Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място]

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място] да заплати на Т. Д. Й. от [населено място] разноски по делото в размер на 10.00лв .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14 – дневен срок от съобщаването до страните, че е изготвено.

Препис от решението да се изпрати до страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: